

РЕДАКЦИЯ АДМИНИСТРАЦИЯ
НА ВЕСТНИКЪ
„ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ“
ул. „Царя Иван“ № 23
Телефон № 150
ОСНОВАНЪ ПРЕЗЪ 1923 ГОД.
КАТО ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКОТО
МАЛЦИНСТВО ОТЪ РУМЪНИЯ

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

РЕДАКТИРАТЪ: Л. П. СТАНЧЕВЪ и Я. Х. ЯНЕВЪ

Брой 506

Добричъ, сѣбота 20 септември 1941 год.

Година VI

ТАРИФА НА ВЕСТНИКА:

АВОНАМЕНТЪ { 1 година 280 лв.
6 месеца 150 „
за България 3 месеца 80 „

Годишенъ абонаментъ за чужбина . 500 „

ОБЩЕ: официални по 2-50 лв. на кв. см.
търговски — по споразумение, годишенъ и вън-
шални по 60 лв. на публикация, въ хрониката
по 10 лв. за гармониченъ редъ. На абонати спе-
циални условия

ЗАЩО

Има българинъ подъ Божието небе, който да не обича Добруджа до степеня на истинска любовъ. Защо?
Защото тамъ стѣпи първиятъ нашъ царъ Аспарухъ и създаде Балканитъ Родина на ни.
Защото българската конница и войска тамъ пожънаха най-славнитъ си подвизи, записани съ неугасващи слова въ сърцата на всѣхъ единъ: Тутраканъ и Кочмаръ.
Защото Дунавъ и Черно Море миятъ брѣговетъ на тази златна земя и я правятъ плодородна.
Защото ни бѣ отнета по-най подълъ начинъ, макаръ и никога да не е имало чужденецъ, или нѣкой да я завладѣлъ съ храбростъ и бой.
Защото народътъ страда и пѣйки, умираше върху свещенната земя, но не я напусна и не допусна чужденеца да го замѣсти, като стопанинъ — господаръ. Той си остана чужденецъ.
Защото тамъ се роди Караджата и Йовковъ, пѣсни и подвижитъ на които лелеяха безсмъртната мечта за свобода.
Защото училищата и църквитъ не заглъхнаха тамъ и, въ схлупени и скрити дворича, народътъ четѣше българското писмо и пѣше българскитъ молитви, утвърждаващи непоколебимата вѣра въ правда и свобода.
Защото хиляди невинни жертви изкупили съ кръвта си правото на животъ за идущитъ поколения въ едно обединено и велико отечество.
Защото, следъ тъй дълги години на робство, тамъ първомъ изгрѣ „зора на свободата“, стѣпи кракътъ на славния български войникъ, разкъсана бѣ веригата на мъченията и страданията и се понесе стихийната сила на нашето право за свобода и за другитъ поробени въ Тракия, Македония и Моравско.
Защото новиятъ редъ на Балканитъ почна отъ Добруджа. Едновременно тя бѣ свободна, а доверашния ѝ поробителъ, съзнавшъ своитъ грѣшки и неправди, стана приятелъ на България и силитъ на осята.
Защото, най-после, тамъ живѣе единъ народъ пълненъ съ достоинство, благородство и добрина; трудолюбивъ и честенъ; преданъ на Царъ и Родина; великъ и силенъ, еднакъ въ страдания и радости; народъ, за който смѣло може да се каже: олицетворение на доброто, народъ, който прави всички да го уважаватъ и обичатъ.
Ето, затова въ робството, всѣки българинъ трепнѣше отъ готовностъ за борба при славнитъ звуци на „Добруджански край.“ И по тази причина, идейниятъ водачъ на нашата борба срещу Нюския договоръ, бѣ и остана Добруджа.
Днесъ навършва първата година отъ Свободата.
Да бжде честита и вѣчна!
Да свети като фаръ на националната независимостъ!
Да блести като сияние на правда и истина!

Л. ПОПОВЪ

ДЪЛГЪТЪ НА ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА ВЪ МАКЕДОНИЯ

Обединението на българския народъ подъ покрива на българската държава е идеалъ на десетки поколения. Ние сме на пътъ да постигнемъ пълното ни национално обединение. Отъ като е създадена българската държава, въпреки перипетитъ на нейната политическа сѣдба — единъ е билъ винаги историческия идеалъ на българския народъ: въ своитъ етнографски граници да се събератъ всички българи, за да живѣятъ и творятъ спокойно.
Нашето национално обединение е единъ крупенъ исторически фактъ, който тепърва ще даде своитъ отражения въ живота на българитъ. За своето национално обединение подъ скиптѣра на българския тронъ, нашиятъ народъ е далъ безчетни жертви въ три войни, въ кървави народни възстания и непрекъснати мъки и преследвания на своитъ синове.

И затова радостта на цѣлия български народъ отъ неговото събиране подъ единъ държавенъ покривъ е голѣма. Азъ можахъ, непосредствено въ Македония — въ градове и села — да се убѣдя въ общата, голѣма и спонтанна радостъ на нашитъ брата тамъ отъ освобождение то имъ и отъ факта, че Македония — исконна българска земя — се приобщава къмъ майката Отечество, защото погледѣтъ на Македония и на нейното героично българско население винаги е билъ насоченъ къмъ България. Има ли нужда да се посочватъ факти отъ далечното и близко минало, за да се доказва това, да се убеждаваме, че Македония е нераздѣлна частъ отъ общото ни отечество, отъ България, че бор-

часть отъ общитъ ни народни борби за постигане на единния и недѣлимъ нашъ националенъ идеалъ — обединението ни? И свободата на Македония извиква въ населението въ този край не само радостъ, но и нови надежди и вѣра въ свѣтлото бжде на българския народъ.

Наистина, полагатъ се усилия за уреждането на живота не само въ Македония, но и въ другитъ наши новоосвободени земи. Обаче, трѣбва да се утвори енергията на всички фактори, които сѣ натоварени съ тая задача. Въ това отношение сѣ необходими обединенитъ сили на всички обществени фактори: отсамъ и отатѣкъ Рила, Пиринъ, Бѣласица и Осогово. Затова сѣ особено задоволство трѣбва да се посрещне и насърчи почина на известния младъ борецъ въ поробена Македония, г. инженеръ Димитъръ Чкѣровъ и неговитъ другари, които довчера водѣха борбата срещу системата на национално и политическо потисничество, поддържана отъ Бѣлградъ, а сега, вече при свобода, вършатъ една широка просвѣтителна работа, като въ публични събрания говорятъ за националнитъ задачи на младата интеллигенция въ Македония, за нейния дългъ при днешнитъ исторически моменти, въ които живѣемъ, да посвети силитъ си въ общата гражданна дейностъ, която изисква отъ всички ни Македония и останалитъ освободени наши земи.

Въ Македония трѣбва да се подобри и насърчи процеса за бързото ѝ и пълно приобщаване къмъ общобългарската духовна култура, чиито основи бѣха поставени каѣ брѣговетъ на

Отпразднуване именния день на Престонона- следника и празникъ на бъл- гарската земя въ Добруджа

Въ с. Хамзаларъ

На 14 т. м. община Дуванъ-ювасж, Бадчишка околия, отпразднува по тържественъ начинъ Празника на българската земя, Именния день на любимия ни престононаследникъ Князь Симеонъ Търновски и патрония день на Съюза Земе-дѣлскитъ задруги. Въ с. Хамзаларъ предъ добре посетено събрание Атанасъ Костовъ отъ сѣщото село произнесе прочувствено слово, като апелира къмъ населението всеотдайно да се стичатъ въ бжде на националнитъ ни тържества, понеже въ миналото сѣ били лишени отъ тази възможностъ отъ заробителитъ на Добруджа, подбирайки хубави думи за значението на празника на българската земя, за грижитъ на българската държава спрѣмо земеделския стопанинъ и специално за добруджанци. Ораторътъ описа радостта на българитъ, когато бѣха озарени въ единъ прекрасенъ юнски день съ най-сжпий дѣръ, които ни прати Богъ — дашия много обичанъ Престононаследникъ. Молитвено отпразни най-горещи пожелания за дълголетие и свѣтло бжде и прикани населението къмъ сплотеностъ, дисциплина и да не се подава на внушения отъ Лондонъ и Москва, защото отъ тамъ говорятъ предателитъ на България.

Въ с. Гурково

Предъ много добре посетено събрание говори кмета Асенъ Гранджевъ. Още съ пристигането му въ село, ученицитъ начело съ старата учителка, добруджанка, г-жа Калчева, изгряватъ мощното „ура“. Въ черквата се оглужва литургия, пакида за падналитъ на полубрана и молебень. Едно малко дете поднася букетъ отъ живи цвѣта за именния день на Н. Ц. В. Князь Симеонъ Търновски. Мила и трогваща бѣ картината, когато г. кмета вземайки го на ръце, цѣлува чрезъ него всички малки българчета на Добруджа и ново мощно „ура“ процепва омарата на свежата утринъ. Следъ свършване молебена каза прочувствено слово г. кмета, като изтъкна значението на тройното празнуване, Най-вече той се спрѣ на сжпий придобивки, които България безкрѣвно получи чрезъ своитъ мощни и непобедими съюзници — Германия и Италия. Апелира къмъ единение и дисциплина и драговошно изпълне-

(следаа на 4 стр.)

страна, че копнежътъ на българитъ въ Македония да се премине къмъ новия редъ, къмъ живота на държавата и нейната стопанска и правна структура, ще намѣри реаленъ изразъ, защото желанието на населението тамъ да се дадатъ сили и енергия за всестранния напредѣкъ на българската държава е силно. И само по този пътъ ние ще направимъ отъ нашата държава истински културенъ и политически факторъ въ юго-из-

РАЗМѢНЕНИ ТЕЛЕГРАМИ

На поздравителната телеграма на Кмета, отправена по случай именния день на Н. Ц. В. Престононаследника Симеонъ Князь Търновски, Н. В. Царя е благоволилъ да отговори съ следната телеграма:

„Искрено благодаря вамъ и на гражданството за любезнитъ благопожелания по случай именния день на Престононаследника.“

ЦАРЬТЪ

Телеграмата на кмета има следното съдържание:

„На любимото дете на българския народъ — Престононаследника Князь Симеонъ Търновски, честитя именния день. Нека расте и крепне подъ Вашата мощна защита, Царю Освободителю, бждещия водачъ на Велика България. Отъ мое име и отъ името на жителитъ на гр. Добричъ желая на Престононаследника и цѣлия Царствующъ домъ здраве и щастие.“

Кметъ ЧЕРКЕЗОВЪ

ОТКРИВАНЕТО

НА ПЪРВАТА БЪЛГАРСКА СЖ- ДЕБНА ГОДИНА ВЪ ДОБРУДЖА

Речитъ на председателя на Добр.
Обл. сждъ и на г. Борисъ Поповъ

На 15 т. м., точно една година следъ влизането на първитъ български власти въ родния ни край, се откри въ Добричъ за пръвъ пътъ следъ освобождението сждебната година.

Тържеството се извърши въ голѣмта заседателна зала на Областния сждъ.

Отслужи се водосвѣтъ отъ арх. намѣстникъ свещ. Ст. Йордановъ, който призова божието благословение и пожела трудъ и усърдие на сждъ и адвокати. Следъ него председателятъ на Добр. Обл. Сждъ, г. Минчевъ, въ кратка, но съдържателна речъ изтъкна нуждата въ настоящия моментъ на просвѣтени сждии, които да наложатъ знака на реда и законността въ страната.

Следъ председателя, на новоизбрания адвокатски съветъ г. Борисъ Поповъ, произнесе прочувствено слово, въ което между другото каза:

Уважаеми, господинъ председателю, г. прокуроре, г-да сждии и адвокати

Днесъ правосъдието въ гр. Добричъ започва новата сждебна година. Въ сжщностъ то възкрѣсва следъ дълги години на робство и насилие. Въ течение близо на четвъртъ въкъ скрижалитъ на законността бѣха захвърлени въ праха на забвениято и човѣшката съвестъ бѣ угасена отъ жестокостта на произвола. Свободното сждийско убеждение бѣ станало слуга на една вилнеюща администрация, а равенството предъ законитъ бѣ потѣпано и вмѣсто него по цѣлата Добруджанска земя се разнасяха волитъ на преследвания и обезправенъ българинъ, осжжданъ като престѣпникъ безъ престѣпление и като гражданинъ — безъ граждански права.

Днесъ уважаеми господа, всичко това остава като единъ скръбенъ отъ миналото спо-

РАДИОАПАРАТИ

ТЕЛЕФУНКЕНЪ

менъ. Въ този день сждийството — гордия носителъ на чутковната независимостъ, предъ което се прекланя цивилизация свѣтъ, стои предъ насъ. Заглъхналитъ слова на древния римски преторъ: „Фиатъ

юстиция ператъ мундусъ“ (да загине свѣта, но справедливостта да възтържествува!) се отекватъ въ българската сждебна зала, възпотени въ законнитъ висши повеления на българския сждия. Ето защо, сждебата на всѣки българинъ и на всѣки човѣкъ не може да бжде помрачена въ нашата земя, защото надъ тази сждеба стои чистата сждийска съвестъ и всѣкога сждийското правосъздание.

До Васъ, господа сждии, стоимъ ние адвокатитъ — свидетели и съвременници на толкова неправди и безброй човѣшки падения презъ чуждото владичество. Ние сме днесъ щастливи да се видимъ обединени за пръвъ пътъ на свободната добруджанска земя, въ собствена адвокатска колегия и така обединени високо Ви заявяваме, че ще отдадемъ цѣлия си животъ за укрепване ѝ развитие на правосъдието, като не забравяме никога, че сме негови помощници и неизмени сътрудници.

Започвайки новата сждебна година, ние адвокатитъ ще помнимъ всѣкога, че въ своята дейностъ сме равни съ сждиятъ предъ жертвеника на дългъ и че сме задължени да привнесемъ въ съкровищницата на правото — човѣшкото състрадание и човѣшката милостъ. И нека свѣтътъ знае, че сръдъ океана на човѣшкото състрадание има всѣкога едно тихо пристанище, кждето вѣчно ще намира убежище нахвърлената справедливостъ — това е адвокатурата!

Законъ и правда — нравственостъ и милосърдие, ето какво виждаме да стои на прага на започващата година! Тия велики максими нека обединяватъ сждии и адвокати въ днешното смутно време.

Да кажемъ, както казаха нѣкога древнитъ „инъ хогъ сигно

ХРИСТО СТЕФАНОВЪ

(СПОМЕНИ)

1930 и 1931 бѣха едни отъ най-тежкитѣ години за българското население отъ Добруджа. Страхотната стопанска криза бѣше съвършено омалоумила нашитѣ селяни, лишени отъ всѣкаква подкрепа отъ страна на румѣнската държава, чийто поданици бѣха. Шовинистическото правителство на проф. Йорга бѣше засилило ограниченията за всѣка българска проява. Униже и скръбъ се разливаха по разнитѣ добруджански поля.

Само въ едно учреждение можехме да почувствуваме грѣхъ: катъ на нѣщо близко, само отъ тамъ се простираше една закрилническа рѣка надъ нашитѣ измѣчени села: това бѣше Добришката окръжна земеделска камара, одухотворявана отъ силната и внушителна личностъ на нейния председателъ, Христо Стефановъ. Той бѣше се наложилъ, въпреки мнозинството румѣнски членове въ управителния съветъ, въ ръководството на цѣлата дейностъ на камарата: всички агрономи бѣха назначени измежду българитѣ, бѣше превилъ вратъ на директоръ на камарата Георгиу, а грамадна частъ отъ отпусканитѣ помощи отиваха въ българскитѣ стопанства. Благодарение на него нашитѣ земеделци можаха да се сдобиятъ съ зърно за семе, когато бѣха измръзнали зимницитѣ.

Бѣше се открило вакантно мѣсто за сенаторъ въ добришки окръгъ.

Христо, ще те кандидатимъ! — думамъ му единъ день, дошелъ ми на гости въ редакцията.

— Малко ли ми сѣ белитѣ въ камарата, та ще ми стоваритѣ и още други... — и неговитѣ мѣдри очи гледатъ усмихнато и разливатъ чара на детски добрата му душа.

Нашия вестникъ започна кампанията съ призива: „Нашия кандидатъ е Христо Стефановъ!“ И тази кандидатура бѣше посрещната съ възторгъ и гордостъ отъ българскитѣ селяни. Стефановъ бѣше избранъ съ грамадно болшинство. Новия сенаторъ напълно оправда оказаното му довѣрие. Той наистина бѣше стихия въ порива си да защитава злочеститѣ си братя!

Убитъ бѣше на границата единъ румѣнски подофицеръ. Веднага цинцаритѣ надигнаха бѣсенъ вой срещу всичко българско. Излъзохме съ Стефановъ отъ събранието на Централния Комитетъ на българското малцинство въ Румѣния, кждето се разискваше върху създаденото положение.

Отидохме да вечеряме въ „Данковъ“. Заговорихме пакъ върху злободневния въпросъ.

Отъ цѣлата тази работа ще излъзе нѣщо лошо — угрижено каза Стефановъ.

Наговорихме се презъ идния день да излеземъ по обиколка изъ селата съ огледъ на конгреса, който бѣхме оповестили. Азъ заминахъ къмъ Пчеларово рано сутринта. Върнахъ се надвечеръ. Когато слизахъ отъ колата приближи ме единъ гражданинъ и ми пошушна: „Дали е умрѣлъ?“ „Кой?“ — запитахъ оудено. „Нима не знаете?... Току що застреляха Христо Стефановъ!“

Забѣгахъ като хласнатъ по ната улица. Смутено гражданото я изправаше. Едва

отъ куршумитѣ на цинцарина Патони, бившъ полицай, а тогава чинозникъ въ общината. Отидохъ въ болницата, едва ми позволиха да влѣза въ мортата.

Христо бѣше издъхналъ изъ пѣтя, но по блѣдото му лице струеше още кръвъ. Очитѣ му, широко отворени, гледаха съ пронизително настървение. Въ тѣхъ бѣше замръзналъ последния изразъ на родилия се лѣвъ...

БАЛЧИКЪ БЪРЗО КРАЧИ

КЪМЪ СВОЯ ВЪЗХОДЪ

Въ продължение на еднагодишна дейностъ, отъ деня на свободата до днесъ, сѣ вече обзаведени всички общински и околийски служби. Цѣлитъ административенъ апаратъ е подреденъ съ окончателенъ персоналъ и функционира нормално.

Прави впечатление каточе ли тѣзи служби съществуватъ вече отъ десетки години. Всѣки е на поста си и съ единъ широкъ замахъ се даде разрешение на маса въпроси, които отъ 27 години чакаха своето разрешение. Не би повѣрвалъ човѣкъ, че всичко това само за една година се извърши.

Въ района на Балчикската община се настаняха 253 семейства преселници отъ Северна Добруджа. На 227 семейства отъ тѣхъ се даде земя и къщи и бидоха окончателно оземлени съ 17,119 декари и 26 семейства само къщи. Учебнитѣ занятия на преселническитѣ деца започнаха още презъ февруарий, следъ като се ремонтира училищната сграда. Дневниятъ детски домъ, подържанъ отъ Съюза за закрила на децата, дава непрекъснато храна и възпитание на 96 преселнически деца. Грантиозната работа, която се върши тукъ, човѣкъ може да види и се убеди само ако направи едно посещение.

Въ землището на Балчикъ се оземлиха други 55 южнодобруджански безимотни и маломотни семейства.

Каптира се водата на два извора съ 60 литра въ секунда дебитъ вода. Тѣзи извори ще даватъ въ най-близко бждеще изобилина и хубава вода на гр. Балчикъ и околнитѣ две села. Засадиха се 2000 дръвчета отъ различни видове за опитъ.

Основно се ремонтираха четиритѣхъ училищни сгради въ града и въ с. Режина Мария. Училищата се обзаведоха съ нова училищна покрѣтина и учебни помагала. Учителскитѣ персоналъ е на своя постъ. Катедралната църква „св. Георги“ се намира въ ремонтъ. Изоставенитѣ морски, кални и топли градски бани се поправиха и функционираатъ редовно. Шосе

Отъ всички къщица на Добруджа прииждаха селяни, за да съпроводятъ своя любимъ избранникъ до последното му жилище. Отидоха шьофьоритѣ въ родното му село, набраха цѣти и класове отъ нивитѣ му и ми ги предадоха. Свихъ единъ чуденъ венецъ...

Дойдоха работницитѣ и занаятчиитѣ, мнозина отъ тѣхъ ме предупредихъ: „само да посегнатъ, вижте какво ги очаква!“ и тѣ ми показаха скритото си оръжие.

Понесоха ковчега. Всѣки искаше малко поне да го понеси. А тѣ бѣха хиляди. Носиха го до гробищата на рѣка. Когато го сложиха до зейналата дупка, азъ заговорихъ. Всички бѣха коленичили и съзлитѣ имъ мокрѣха черната земя.

„До виждане, Христо, ние може би, ще ти донесемъ по хубиви вѣсти!“ — когато издумахъ този обетъ стотини очи ме погледнаха съ пламнала готовностъ. Ние мълчаливо се заклѣхме.

Л. П. С-въ

веде се съ всички уреди градската здравна служба, съществителна детска стация, а презъ лѣтото, въ продължение на 2 месеца, 45 деца се раждаха и се възпитаваха въ общинската детска градина. Пожарната команда е вече на своя постъ. Читалището „Отецъ Пайсий“ развива широка културна и просвѣтна дейностъ.

Основаха се и развиватъ родолюбива дейностъ организациитѣ: Д-во на запаснитѣ офицери, Д-ство на запаснитѣ подофицери, Съюзъ на бойцитѣ, Спортно дружество, Съюзъ за закрила на децата, женско дружество „Евдокия“, д-во Червенъ кръстъ, Християнско братство. Всички тѣзи, съ общи сръдства и задружно, подпомогнати отъ общината, подържатъ ученическа безплатна трапезария, кждето 100 бедни деца получаватъ храна. Балчикската популярна банка и професионалнитѣ организации на работницитѣ, занаятчиитѣ, търговци и пр. развиватъ широка стопанска дейностъ.

Дим. Желевъ
кметъ — Балчикъ

ДЪРЖАВАТА ПОМАГА НА ЗЕМЕДЕЛСКИТЪ-ПРЕСЕЛНИЦИ ОТЪ СЕВЕРНА ДОБРУДЖА

По решение на Министерския съветъ, Дирекцията на храноизносъ ще отпуска, по списъци изработени отъ общинитѣ и завърнени отъ околийскитѣ агрономи, необходимото количество семе за посѣвъ отъ пшеница, ржжъ и ечмикъ за земеделскитѣ стопани отъ Северна Добруджа, които не сѣ успѣли да засѣятъ миналата година есенни посеви. Семето ще се отпуска срещу заплащане или срещу замѣна съ монополни пролѣтни храни, като царевича слънчогледъ, по съотношение изготвено отъ Дирекцията.

Това е едно ново доказателство за башинската грижа на българската държава къмъ новия български гражданинъ, които въ името на добросъседството ни съ Румѣния трѣбваше да напустнатъ своитѣ полни мѣста и

ВРАГОВЕТЪ НА БЪЛГАРИЯ

Българския народъ даде неизброими жертви за своето обединение. Той е щастливъ да види увѣнчано съ успѣхъ това голѣмо дѣло, което се извърши успоредно съ унищожаването на Парижкитѣ диктати, създадени кѣто плодъ на омѣжението и неправдата.

Днесъ воюватъ два свѣта. Единиятъ — на новия редъ и на справедливостта, при който сѣ наредни онеправданитѣ въ миналото, но здрави и жизнеспособни народи и другия — на плутократията, насилиято и унищожаването, на чийго страна виждаме онѣзи, които дължаха своето господство на робството, на кравѣта и на страданията на една значителна частъ отъ човѣчеството. И каточе ли за насъ бѣше естествено да видимъ единъ неестественъ съюзъ, опѣлчилъ се срещу Европа, най-неестествения съюзъ какъвто историята познава: английскитѣ плутократи, собственицитѣ на най-голѣмитѣ богатства по земята, крупнитѣ капиталисти, завоеватели и експлоататори на милиони хора, и комуниститѣ отъ болшевишка Русия — ортодоксалнитѣ капиталисти и реакционери въ съюзъ съ революционеритѣ комунисти, заклетитѣ врагове на капитала.

Какъвъ ще бжде резултатъ отъ този съюзъ, за насъ е ясно. Той е последния, отчаяния опитъ да се спасятъ онѣзи, на които и ние дължимъ своитѣ страдания, които ни наложиха веригитѣ на Нѣиското робство и обрелоха на гибель нашия народъ.

Ние трѣбва гордо да изчакаме края на войната, спокойни за утрешния день и готови за всички жертви, за да бранимъ плодътъ на толкова усилия. И нито за мигъ никакви съмнения не трѣбва да смущаватъ нашата душа. Защото винаги е побѣждавалъ оня, който е ималъ

правдата на своя страна. А тази правда е съ насъ, тя е била съ насъ отъ деня на нашата свобода. Тя ни е следвала и въ паметнитѣ години на войнитѣ за нашето освобождение и тогава, когато на Берлинския конгресъ, на Букурешката конференция и при подписването на Парижкитѣ диктати, България е изслушвала присъдитѣ, отреждащи ѣ кръстни мжки.

Българскиятъ народъ понесе съ твърдостъ всички страдания и излъзе отъ тѣхъ възроденъ и силенъ, още по-силенъ, а не такъвъ какъвто искаха да го видятъ неговитѣ палачи. И това е най-голѣмата гаранция за неговото бждеще.

Всички знаятъ кои сѣ елементитѣ, нуждитѣ на една държава, за да бжде тя могъща. Това сѣ: съзнателенъ народъ и силна армия. Ние ги имаме. Ние знаемъ, поради това, каква е нашата сила. И никой не ще може да смути нашия пѣтъ.

Тѣзи мисли ни занимаватъ, когато наблюдаваме смѣшнитѣ усилия на българскитѣ врагове да смутятъ нашата общественостъ, да разколебаятъ народното довѣрие и да уронятъ престижа на държавната властъ. Англо-болшевишката радио пропаганда не подбира своитѣ сръдства. Тя си послужи и съ родоуспѣшници, извадени отъ утайката на обществото, отдавна презрени у насъ и толкова по-жалка става тя въ това неподбране на сръдствата, мислейки че все още има наивници, които вѣрватъ измислицитѣ ѣ и забравяйки, че българскиятъ народъ не ще забрави никога своитѣ врагове и не ще имъ прости мжкитѣ, които тѣ винаги сѣ му причинявали.

Георги Др. Шоловъ.

ВСИЧКИ СЕМЕНА

трѣбва да бждатъ прочистени

Доставятъ се семечистителни машини

Министерството на земеделието полага грижи за прочистването на семената предназначени за посѣвъ. Знае се, че прочистенитѣ семена даватъ отъ 6 до 10 на сто повече добивъ. Пресмѣта се, че сега къмъ 85, а дори и 95 на сто отъ семената, които се употребяватъ за посѣвъ минаватъ презъ семечистителни машини. Желанието на Министерството е щото до 1-2 години всички семена да бждатъ прочиствани. Затова то

настрѣчава организирането на семечистителни станции, като отпуска помощи на общини за закупуване на семечистителни машини и други съоръжения.

Сега Министерството на земеделието е изпратило въ Добруджа 10 семечистителни машини, които веднага започватъ да работятъ въ различнитѣ райони, съ задача да се прочисти всички материалъ предназначенъ за есененъ посѣвъ.

ПРЕИМЕНУВАТЪ СЕ СЕЛИЩАТА

въ новоосвободенитѣ земи

Междуведомствената комисия за преименуване на селищата се е занимала съ преименуването на селищата въ Македония, на нѣкой софийски улици и пр. Въ следващитѣ заседания комисията ще се занимае съ преименуването на селища въ Добруджа, Бѣломорието и Западнитѣ покрайнини. Решенията на комисията ще бждатъ оповестени въ нарочни заповѣди, следъ одобрението имъ отъ м-ръ председателя и м-ра на просвѣтата г. проф. Богданъ Филонъ.

Съ това държавата се стреми

РАДИОАПАРАТЪ ?

ДА ! НО

ТЕЛЕФУНКЕНЪ

Свѣтовна марка

ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

РОДОСЛОВИЕТО НА КАРАДЖАТА

Родословието на Караджата е неговитъ далечни деди, играли важна роля в двойното робство, обект на изследване и проучване. Балчо Нейковъ в неговия ржкопис, съхраненъ в архива на Народната библиотека, София *) в който е дадена пълна свѣтлина за родътъ и потеклото му, както и установява по категоричен начинъ рожденната година на бадешия войвода отъ 1700 година. Въ този ржкописъ е да се проследятъ и именитъ Бинбеловски родове в женитби на Дафинка Молдана Стоянова и Каля Сюрюдиричова, които даватъ родовете Сгурьовци отъ Факия и новци отъ Ичме.

По този исторически ржкописъ документътъ отъ миналото, който е така грижливо отъ Балчо Нейковъ по сведения и разкази на стари люде отъ Факия, които и отъ гробнитъ надписи в старитъ гробища въ селото отъ разказатъ на родителитъ самия Караджа — Каля отъ Факия и Тодоръ Димовъ-Тръневъ отъ Ичме, отъ които ги чушалъ, се научаваме, че Стефанъ Караджа е билъ шестото отъ осемъ деца на своитъ родители, които съчетавали въ отеклото си двата исторически родове: Бѣлянитъ (Бинбелитъ) отъ Факия и Узуновитъ отъ Ичме. Майката на Караджата се наричала Каля, дъщеря на Дафина Стоянова Тюрюдиричова, а баща му билъ Тодоръ Димовъ-Тръневъ, синъ на Тръна, която по мъжъ изомъждала отъ Узуновитъ отъ село Ичме. Баба Дафина Стоянова, дъщеря на Стоянъ Молдана, била омъжена за Маринчо Сгурьовъ Тюрюдирич. Отъ тѣдо си Пейчо Шейтана тя слуцала всички разкази за Бинбеловския родъ и после ги разказвала на Каля и Тодоръ Тръневи, отъ които пъкъ ги записалъ Балчо Нейковъ.

По този цененъ исторически ржкописъ професоръ А. Теодоровъ — Баланъ **) е написалъ обстоятелствена студия за родословието на Караджата — „Историческо описание, 1891 г.“ Тукъ е представена цѣлата родословна таблица на Бинбеловитъ (Бѣлянитъ), родътъ на Караджата. Той започва отъ времето на султанъ Мурадъ I (1359—1389) като за родоначалници на този родъ се сочатъ родопскиятъ Момчилъ войвода (1361 г.) загиналъ около Бѣломорието и неговата достойна сестра Стоянка, която дава войнишкия родъ на Бѣлянитъ, отъ които по народна пѣсенъ сж известни: Нико боляринъ, синъ на Стоянъ, признатъ главатаръ на войнаганитъ, неговитъ братъ Пѣйчо, убитъ отъ Вълка и Вълко, избѣгналъ въ Добруджа, гдето се заселилъ съ жена си Дафина. Пѣйчо далъ две поколения: отъ второто води началото си Пѣйчо овчарътъ, който въ началото на XVI столѣтие, поради особени заслуги къмъ Селимъ I (1512—1520), придобилъ особени султански привилегии, станалъ войнагански предводителъ на Факийската областъ и ималъ право да носи оржие, да има свои войнишки отряди и съ германъ му се дали всички отличия: калпакъ и чанта, султански знаци, тия правни Пѣйчо получилъ по следния поводъ: победителъ на турзинитъ и казълбашитъ —

Селимъ I, който билъ султански намѣстникъ въ Семедреве, Видинъ и Аладжа хисаръ, тръгналъ на война противъ Баязидъ II (1481—1512), заради престолола. Но при Чорлу, гдето станала битката между него и Баязидъ II, на 5 августъ 1511 г., Селимъ I билъ разбитъ и принуденъ да бѣга. Въ отстъплението налетѣлъ на Пѣйчо, който споредъ преданието, се обзаложилъ да го спаси. По тайни пътеки той извелъ Селимъ на изтокъ отъ Равна гора, отвелъ го къмъ Черно море, дето при Анхияло, съ корабъ, Селимъ успѣлъ да се спаси въ крепоститъ на тѣста си, Татарски ханъ въ Кримъ. Малко по-късно Селимъ, нареченъ Яузъ (непреклоненъ) завзелъ Цариградския престолъ (1512—1520) и се провъзгласилъ за султанъ Селимъ I, който по-късно воювалъ съ перситъ, завзелъ въ 1516 год. Сирия, въ 1517—Египетъ и Багдадъ. Тогава той си спомнилъ за избавителя си Пѣйчо войвода, извикалъ го въ Цариградъ и били му отдадени голѣми почести. За заслугата му било заповѣдано да му се даде султанско призвание — знакове и правдини като войнагански главатаръ, да има право да държи своя войска въ кулитъ и крепоститъ, които се намиратъ на двѣтѣ страни на Фадия, на вѣчни времена въ наследство.

Цѣли две поколения наследницитъ на Пѣйчо войнаганъ се ползували отъ тия права на султанъ Селимъ I. Първото поколение е неизвестно. Нико, отъ второто неизвестно поколение на Пѣйча, ималъ четирма сина: двамата били убити, третиятъ — Стоянъ, известенъ като Стоянъ Чангалия, станалъ войнишки ага и ходилъ на война презъ време на Мехмедъ VI (1648—1687), при обсадата на Виена (1683 г.) и „Бечъ махарабеси“, гдето и загиналъ. Жена му се казвала Лава, родена отъ село Войникъ; четвъртиятъ синъ на Нико билъ Пѣйко войвода, който тръгналъ изъ горитъ съ чета и ималъ двама сина, загинали неизвестно кжде.

Войнишкиятъ ага Стоянъ ималъ само единъ синъ — Нико, жененъ за Каза, отъ които се родили двама сина: Вълко и Стоянъ; Вълко е билъ управителъ на мезилхането (султанската поща) и пѣленъ царъ на планината около Факия. Той умрѣлъ въ 1729 година. Вълко войвода ималъ братъ Стоянъ. Стоянъ наследилъ султанския калпакъ и чанта съ значитъ за войнаганскитъ права въ Факия. Той ималъ синъ — Маринчо Палабукъ. За него Балчо Нейковъ пише въ ржкописа си „Следъ смъртъта на Стоянъ Никовъ Бинбела, чантата и калпака съ султанскитъ знаци били повѣрени на сина му Стоянъ, наричанъ още Палабукъ Маринчо. Той билъ малъкъ, много леко подвиженъ и пѣргавъ: припикалъ много. Като възмъжалъ, станалъ много едъръ, каквито били Бинбеловитъ, почти все едри, съ голѣми очи, вежди и мустаци, но Маринчо билъ станалъ съвсемъ едъръ, мустакатъ и веждистъ и много якъ. Тѣлото му не тѣлкова тѣсто, колкото едро, тѣй шото рѣдко имало коне да могатъ да го носятъ нѣколко часа. Когато той отивалъ съ войницитъ си, водѣлъ по 3-4 коня, които всѣки денъ на походъ ги промѣнялъ по два-три пѣгги. Отъ Маринчо се боили не само турцитъ, но и бѣлгаритъ. Той много често поселявалъ въ Цари-

не градъ. Веднажъ Маринчо отишълъ въ Татаркой на свѣтба. На пѣтя срещналъ една голѣма змия и я убилъ. На голѣма на Дафна той си попицналъ. По това време минавалъ единъ бикъ, който гонѣлъ хората изъ селото. Дошелъ единъ човѣкъ и му се оплакалъ отъ бика, че гонѣлъ всички люде и правилъ пакости въ селото. Въ сжщото време бикътъ минавалъ и Маринчо скочилъ: „Чакай да видимъ дали и мене ще подгонятъ!“ И затикалъ къмъ бика, уловилъ го за рогата. Но въ борбата остриѣтъ бикови рога го ударили и той падналъ безчувственъ на земята. Като го понесли за Факия, той поискалъ да се качи на коня си. Качили го. Като дошелъ на това мѣсто, гдето змията лежала смазана отъ него, рекълъ: „Тая невинна змия ми изяде здравето!“ и поискалъ отново да се върне и да види бика, но скоро падналъ на лѣтя отъ коня си мъртавъ. Той умрѣлъ въ тоя денъ, когато готвили помена отъ тригодишнината на чича му, Вълко Бинбела. Маринчо умрѣлъ на 1732 год. На гроба му поставили плоча, на която изписали конникъ съ голѣми мустаци, а следъ него бикъ; отстрана издѣлвали пищовъ, сабя и змия, а на срѣдата надписъ съ неговото име.

Стоянъ (Маринчо) Палабукъ ималъ само една дъщеря — Мира, храненица, която се учила въ Цариградъ и умрѣла въ 1759 год.

Синове на Вълко боляринъ и ага на мезилхането били Пѣйчо Шейтанъ, който ималъ двама братя: Маринчо Страшниятъ и Нико Кроткиятъ. Нико умрѣлъ на 18 декемврий 1775 г. Той ималъ синъ Вълко и други две деца, съ неизвестни имена. Отъ Вълко се знае само дъщеря му Стоянка хубава.

Забележителенъ останалъ голѣмиятъ братъ на Нико, синъ на Пѣйчо Шейтанъ — Маринчо Страшниятъ или „Сарпъ Маринчо“, който наследилъ отличителнитъ знаци за правото на главатаръ на войнаганитъ въ Факия. Маринчо ходѣлъ съ своитъ войнагани на война. По него време Турция била въ война съ Русия. То било „Северната война“, въ оная нейна частъ на Бесарабия, гдето се почналъ похода на руситъ къмъ Прутъ (1811). Вълковиятъ синъ Маринчо Страшниятъ билъ се съ своитъ войнагани въ Бесарабия, за да помага на турцитъ противъ шведитъ. Следъ битката, Маринчо билъ натоваренъ да води пленения въ Бендеръ Карлъ II Шведски до Димотица. Като стигналъ въ Факия, Карлъ XII гостувалъ въ Бинбеловци и присѣствувалъ на обрѣда хвърляне булото на Пѣйчовата невеста презъ февруарий 1713 г. Карлъ XII Шведски нареклъ Бинбеловитъ „Скандинавски рогащи“. Маринчо откаралъ Карла на султанъ Ахмедъ III (1703-1730) въ Одринъ, за което получилъ награда лента презъ рамо. По после Маринчо участвувалъ съ войнаганитъ си въ войската на Махмудъ I (1730-1754) въ битката срещу австрийцитъ (1737-1739), при която Австрия изгубила всичкитъ въ 1718 г. мѣста, които турцитъ превзели, разграбили и опустошили.

Маринчо Страшниятъ умрѣлъ въ 1762 год. Жена му се наричала Дафна, починала на 14 септ. 1983 год. За него Балчо Нейковъ пише: Маринчо Вълковъ е билъ най-голѣмиятъ синъ на Вълко Бинбела. Той отъ мла-

ски, съ лента отъ 1832 г. станалъ ага (войнаганъ), съ награждения отъ султанъ Селимъ I калпакъ и чанта — знакове за признати „войнишки“ права за главатарство въ Факия, което да минава въ наследство съ законитъ. Съ тѣхъ той управлявалъ цѣли 30 години (1732-1762). Турцитъ го наричали „Сарпъ Маринчо“, а бѣлгаритъ — Маринчо „Страшниятъ“. Той освенъ едрина, ималъ и голѣми очи, вежди и мустаци; гласътъ му билъ много гърлестъ. Той надминавалъ всички отъ цѣлия си родъ да носи чисти дрехи и да язди горделиви арабски атове. Безъ семейни нигде не ходѣлъ. Обичалъ да ходи на църква, обичалъ пѣснитъ, мразялъ пияници и калугеритъ; не обичалъ шегата и смѣхътъ. Знаелъ добре гръцки и молдовански езици и ималъ голѣмо влияние въ Одринъ и Цариградъ. Когато говорѣлъ, като че земята се дѣнѣла; билъ красноречивъ и много хубавецъ, набитъ по тѣлосложение и добъръ на характеръ. На старо време яздилъ руски коне. По голѣми празници и народни тържества той ходилъ много наконтенъ и най-вече обичалъ да се гордѣе съ Карловата лента и винаги носѣлъ европейски ботуши. Като умрѣлъ всички въ Равна гора и Факия, до Цариградъ се разтѣжили.

Неговото тѣло три дни се дѣло, догде се събралъ много народъ отъ всички страни на източна Тракия. На погребението му дошли почти всички голѣми турци.

Пѣйчо Шейтанъ, братътъ на Маринчо Страшниятъ, подиръ смъртъта му наследилъ султанскитъ знаци. Той ималъ жена Стоянка Джибриловска. Отъ

нея ималъ две деца Стоянъ Пѣйчовица и Вълко. Отъ Вълко се родили Милка, Лава, Рада и Пѣйчо. По-нататкъ родътъ на Пѣйчо Шейтанъ остава неиздиренъ.

Отъ Маринчо Страшниятъ и жена му Дафна се родилъ Стоянъ, нареченъ „Моллата“, защото се училъ въ Цариградъ. Той се оженилъ Стоянъ Моллата умрѣлъ презъ 1761 год. Той ималъ две деца: синъ Маринчо и дъщеря Дафна (отполосле Дафна Стоянова Тюрюдиричова, баба на Стефанъ Караджа по майчина линия). Тя се оженила за Маринчо Сгурьовъ 20 годишна възраст (1781). Отъ тѣхъ се родили синове: Стоянъ, Илия, Спасъ и Нико (умрѣли) и дъщеря Каля, майка на Караджата, родена около 1803-1804 год. и била на 16-20 година. Каля се оженила за Тодоръ Димовъ — Тръневъ презъ 1825 год. отъ които се родили братия и сестритъ на Караджата: първиятъ братъ или сестра — съ неизвестни имена умрѣли малко следъ раждането; Василъ, и Маринъ — брати и сестри: Велика и Търна. Следъ Караджата, роденъ на 11 май 1840 година, се родилъ братъ му Станчо въ Бей-даутъ, който се поминалъ малкъ. Василъ умрѣлъ въ 1848 година.

По бащина линия Караджата води произхода си отъ Узуновици отъ Ичме, а по майчина линия води произхода си отъ знаменититъ си дѣди и прадѣди отъ Факия — Бѣлянитъ.

И днесъ подъ голия рѣтъ на село Факия, надъ селото, гдето се издига възвишението Орловица, наречена още и Лиляката се намиратъ старитъ гробища, между които до пѣтя за селото Коджа букъ и Бургастъ е историческата Бинбеловска гробища, гдето почиватъ останкитъ на знаменититъ прадѣди на Караджата, чиито надгробни надписи сж съхранени въ ржкописъ на Балча.

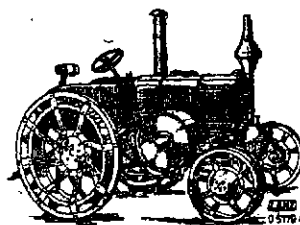
Звезделинъ Цоневъ

ВНИМАНИЕ ЗЕМЕДѢЛЦИ!

ПРИСТИГАТЪ ТРАКТОРИ

„БУЛДОГЪ“

18/35 к. с. при генералния представителъ

ГАЗРАНИЛЪ КОЛАНДЖИЕВЪ

СОФИЯ — ул. Мария Луиза, 16

381-3-2 Тел. 2-27-28

Доставямъ въ кжсъ срокъ

П О М П И

за напояване и отводняване

звездно съ двигателъ

Инж. Т. Табаковъ,

пл. „Славейковъ“ 7. Тел. 2-69—80 — София

АНГЕЛЪ ИЛИЕВЪ

А Д В О К А ТЪ

премести бюрото си на ул. „Графъ Чано“ № 8

—Добричъ, срещу Ловджийския клубъ

ТЪРСЯ ДА КУПА

лека кола, аеродинамична линия, запазена съ добри гуми въ движение, съ право на нотариално прехвър-

*) Вижъ ржкописътъ на Балчо Нейковъ II. В. 9033, папка 95.

**) Вижъ А. Теодоровъ, Историчес-

ДОБРУДЖАНСКИ
ГЛАСЪ

Информационен ежедневник за обществен живот, стопанство, културен подем и широка разгласа

ПЪРВИЯТ ДОБРУДЖАНСКИ

приятелски кръжокъ

Робството ни завари деца. Едни от нас бяха ученици въ по-горните отдели, а други едва сричаха буквата. Заредиха се усилни и тягостни години. Обаче около българщината се затягаха сь страшно сила. Преследвания, арести и убийства зачестиха. Израстнаха приютени и закриляни от родната просвета. През тѣзи свѣтилища премина почти цѣлото следовено поколение на Добруджа. Закърмени сь безгранична любовъ къмъ родния ни край, отличени сь кристално родолюбие и въоръжени сь борчески стремежи — нашиятъ пѣтъ се очертаваше. Тѣзи добродетели се внедриха здраво въ нашиятъ души, тѣ ни сближиха като братя и отъ тогава започна първото ни приятелство.

Изпитали горчилката на черното робство, живота ни гласна по различни пътища. Едни останаха подъ роднитъ стрехи, други продължиха образованието си до висши учебни институти, а трети пъкъ нарамиха неволята на прокуденици.

Група вдъхновени синове на Добруджа — приятели отъ ученичеството, отъ студентската скамейка, приятели спечелени въ живота и отъ она организация, въ която малко или много работиха задружно за свободата на родния край — единъ денъ се срещнаха. На този денъ тѣ си дадоха тържествено обещание да заздравятъ и затвърдятъ своето приятелство, защото, нѣма нищо по-свидно отъ чистото приятелство, нѣма по-високо добродетелство отъ него. И така презъ есента на 1939 год. въ София тѣ циментираха своето приятелство сь образуването на първиятъ Добруджански приятелски кръжокъ.

Целитъ, който кръжока си поставя сж:

1) На създаденитъ и съществуващи приятелски връзки да се гарантира най-голяма дълготрайностъ. Приятелството да продължава да крепи и то въ духъ на сърдечностъ и истинско дружелюбие;

2) Да се култивира между приятелитъ чувство на готовностъ при нужда — морална и материална;

3) Да се създаде между приятелитъ неразривна връзка, която да ги направи абсолютно необходими единъ на другъ.

За постигане на тия цели въ учредителния протоколъ на кръжока, между другото, се казва:

а) членоветъ на кръжока да се събиратъ всѣка година за единъ или два дни; б) денътъ и месеца на срещата сж определени за винаги. Тя ще се състои на 3 мартъ — освободението на България — въ София, а следъ освободението на Добруджа — честването денътъ на освободението ѝ, 21 септември, гр. Добричъ.

На 21 септември т. г. членоветъ на първия Добруджански приятелски кръжокъ за пръвъ пътъ ще стиснатъ приятелски ръце и галени отъ лъчитъ на свободата ще възкресятъ хиляди спомени на хубавото и ценно приятелство.

А. П. ДОЙНОВЪ

Отпразнуването

имения денъ на Престолонаследника и празника на българската земя въ Добруджа.

(Продължение отъ I-ва стр.)

ние наредбитъ на официалната властъ. Съ мощно ура бѣха изпратени пожеланията за дългоденствие на мъдрия ни Царъ, който единственъ въ пламнала Европа и свѣта държи на страна своя народъ отъ кървавата баня и жѣне плодоветъ на правдата, като дари сь свободата заробенитъ българи.

Накрай населението бѣ събрано на обща трапеза въ черковния дворъ, където се държаша подходящи тостове за Н. В. Царя за престолонаследника и за стопанското превъзможване на българския земеделски стопанинъ отъ Охридъ до Черно море и отъ Дунава до лазурното Бѣло море.

ще се извърши провѣрка на товарнитъ коли и автобуситъ (сж повече отъ 8 мѣста) независимо въ коя административна областъ сж регистрирани сжжитъ моторни коли.

Отклонилитъ се отъ тази провѣрка ще се подведатъ подъ сѣдебна отговорностъ.

— ВСИЧКИ младежи повинени на служба въ частитъ Сересъ, Драма и Кавала, да се отправятъ по влака презъ кулата за града Демиръ Хисаръ, отъ където ще се превозватъ сжщо сь влака.

— СЪОБЩАВА се, че сж заповѣдъ отъ Министерството на земеделието е определенъ уема, които притежателитъ на вършачки ще взематъ за люцерна и соя и е 6 на сто или седемнадесетинката крина.

ПОЛОЖЕНИЕТО

Тия дни се навършиха две години отъ войната и мисълта ни се връща къмъ ония драматически моменти, въ които британската плутократия искаше на всѣка цена войната, въбразявайки си, че случаятъ билъ най-удобенъ да се унищожатъ силитъ на нова Европа. Всѣко съображение за справедливостъ, всѣка възможностъ за едно разрешение на въпроситъ, всѣко крайно учение, извършено за спасяването на мира, намираха въ циничното държане на Лондонъ най-голямата прѣчка. Отъ тогава за едно кѣсо време настъпиха толкова много разочарования за ония, които не върваха въ националъ-социализма и въ фашизма. Англия бѣ изпъдна изцѣло отъ европейския континентъ: това е действителността, която никакви пропагандаторски похвати не ще могатъ да скриятъ. Да, борбата продължава и ще продължи. Англичанитъ въ своето отчаяние разшириха войната извънредно много и смѣтатъ, че само така биха могли да се спасятъ, приеха съюза на болшевиизма и се поставиха подъ покровителството на Съединитъ щати, които се представятъ като тѣхни наследници и ликвидатори. Силитъ на осѣта, обаче, не се оставиха да бѣдатъ уплашени отъ подобни перспективи! Сигурни въ Европа, тѣ ще посрещнатъ неприятеля навсѣкжде, където и да бѣде и където се опитва да запази привилегиитъ на плутократичната хегемония. Ще бѣде ли достатѣчна третата година, за да се осигури пълната победа? Невъзможно е да се отговори на този въпросъ: въ едно нѣщо, обаче, ние сме сигурни: третата година ще види нови победи, които ще бѣдатъ решителни и които ще нанесатъ тежки удари на неприятеля въ жизненитъ ганглии на неговата империя и ще увеличатъ въздуха и автономията на нова и свободна Европа.

ва че всѣки машинистъ, който желае да се снабди сь лична служебна книжка, трѣбва да подаде заявление до инспекцията на труда Варна, а не до Търговско Индустриална камара.

Въ заявлението кандидата трѣбва да изложи искането си, като каже какво е работилъ, като приложи следнитъ документи:

1. Кръщелно свидетелство.
2. Медицинско свидетелство.
3. Удоговорение за честностъ.
4. Удоговорение, отъ което да се вижда, че е станалъ български поданикъ по силата на закона за уреждане поданството въ Южна Добруджа.
5. Удоговорение за практика.
6. Училищно свидетелство и две снимки (фотографии).

Загубено е лична карта на името Иванъ Цѣтковъ Вълчевъ по улица „Царъ Борисъ“. Който я намери да я донесе въ Редакцията.

Загубено е едно годишно мжко теле (бикче) на косъмъ желто-червено, на задната кълка буквата „П“. Който го намери и събщи на стопанина Петко Чакъровъ.

Ново открито Държ. Промислено училище въ Добричъ

Днесъ, повече отъ всѣки пътъ, стремежътъ на ръководнитъ фактори е да създадатъ въ цѣлокупна и обединена България сплотеностъ и подобрене на всички културни и образователни институти по-широко разнасяне на тѣхната мощъ.

Въ българския народъ този стремежъ по смисълъ и значение получи особена историческа важностъ още отъ времето на ханъ Крумъ. Човѣкъ е сътворенъ да даде на себеподобнитъ знания, просвѣта, култура и възпитание.

Растящата производителностъ позволява да се подобрява все повече промишлеността, както и да се повдига жизненото ниво на техническото образование въ страната ни.

Въ Добричъ, който е центъръ и създава въ изобилие стопански блага, Министерството на Търговията, Промислеността и Труда откри

Държавно промислено у-ще, чието назначение е да даде на младежта една сериозна подготовка. Ако се вгледаме внимателно въ смисъла на промишлеността сь питащо око на човѣкъ, който искрено дири истината за поука, ще откриемъ голѣмата придобивка и ползностъ. Възпитанието на това у-ще нѣма да чака сь години да се открие вакантна длъжностъ, за да стане чиновникъ, като се има предъ видъ, че въ нашата страна има много повече завършили срдно и висше образование отколкото сж необходими. А сь готовностъ и

достойно сь своята професия и солидна подготовка ще бѣде добре поставенъ въ живота.

Освенъ практическитъ занятия въ у-щето се изучаватъ следнитъ общообразователни теоретични предмети:

Български езикъ, нѣмски езикъ, химия, технология, математикъ, конструктивно знание и чертане, скици, машинно знание, калкулация, счетоводство, търговска кореспонденция, професионално законодателство, специално чертане, орнаментално рисование, инструментално знание, трудова хигиена, стилонание сь история, геометрия сь проекционно чертане, смѣтане, перспектива и физическо възпитание. Въ бѣдеще ще се открие автомобиленъ отдѣлъ.

Желающитъ ученици, като завършатъ VII кл. могатъ да продължатъ образованието по-горе. Сжщо иматъ право да следватъ висше образование въ царството и въ странство. Въ Държ. добришко у-ще сж изпратени най-добритъ специалности учители подъ директорството на г. Кръстю Раевъ, който е познатъ като единъ отъ първитъ организатори на промисленото образование.

Възпитаниитъ излизатъ въ пълна боева образователностъ отъ училището, годни и достойно ще оправдаятъ времето и срдствата дадени отъ родителитъ имъ. Добруджанци, обрнете очи къмъ това така ценно и единствено въ Добруджа по рода си училище. Запишете децата си!

Хардалийско селско общинско управление — ДОБРИШКА ОКОЛИЯ

ОБЯВЛЕНИЕ № 3265

с. Хардалий, 16 септември 1941 година.

Хардалийското селско общинско управление обявява на интересуващитъ се, че на 16-я денъ отъ публикуването на настоящето въ вестникъ „Добруджански гласъ“, отъ 8 до 12 часа, въ канцеларията на общинското управление ще се произведе търгъ сь явна конкуренция за отдаване на наемателъ екслюзивната на следнитъ недвижими имоти, принадлежащи на Хардалийското първоначално училище, за срокъ отъ две години, считанъ отъ деня на наемането имъ:

1) Нива отъ 90 декара, въ мѣстн. „Куртъ орманъ“, раздѣлена на 9 равни парцели отъ по 10 декара, като всѣки парцелъ се отдава по отдѣлно.

Първоначална оцѣнка на всѣки парцелъ е 80 лева, на декаръ, за една година.

На конкурентитъ ще се изискватъ удостоверения, съгласно закона за В. О. П.

Залога за участие въ търга е 10 на сто отъ първоначалната цѣна.

Всички разноси по отдаването-гербъ, публикации и др. сж за смѣтка на наемодателитъ.

Законъ за б. о. п., е задължителенъ за всички.

Тържнитъ книжка могатъ да се видятъ всѣки присъственъ денъ и часъ въ канцеларията на общинското управление 386-1-а

кметъ: (Йор. Ивановъ)

секретаръ: (Ст. Г. Сукуровъ)

Гелинджишко селско общинско управление — ДОБРИШКА ОКОЛИЯ

ОБЯВЛЕНИЕ №

с. Гелинджикъ, ... IX. 1941 год.

Гелинджишкото селско общинско Управление, Добришко околия, обявява на интересуващитъ се, че на 11 денъ отъ публикуването, настоящето въ вестникъ „Добруджански гласъ“ въ канцеларията на общинското Управление отъ 14 до 16 часа следъ обѣдъ ще се произведе търгъ сь явна наддаване продажбата на едно безстопанствено женско конче на полвинъ година, косъмъ черъ-червенъ, на челото бѣло сь първоначална цена 500 лева, и

2) Два бракувани общински разплодника по на 8 години добре охранени.

Първоначална цена по 3.000 лева единия. Разносъ

ВѢСТИ

— СЪОБЩАВА се на всички лозари, че право да се ползватъ отъ областитъ на законитъ въ страната иматъ само онѣзи отъ тѣхъ, които иматъ лична лозарска карта.

Снабдяването сь лозарски карти става чрезъ мѣстното лозарско дружество или лозаровинарската кооперация, или направо отъ Лозарския съюзъ — София. Попълнената карта, заедно сь удостоверение отъ общината за площта на лозята, се изпраща на околийския агрономъ, за завѣрка.

— ИЗВЕСТНИЯТЪ добруджански деецъ г. И. Душекъ, както съобщихме вече, е назначенъ за учител по музика въ града ни и започва предаването на уроци по цигулка и пиано.

ПОБРИШКОТО ПРАВЕКО